בית אהרן — פנחס

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום. איתא במדרש גדול השלום שאין העולם מתקיים אלא עפ"י השלום והתורה כולה שלום שנאמר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. אדם בא מן הדרך נותנים לו שלום. בשחרית כו' קורא ק"ש וחותם בשלום. הפורס סוכת שלום. ובתפלה חותמין המברך כו' בשלום ע"כ:

התחיל בפסוק יהיה לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך י"י צורי וגואלי. הפליגו רז"ל בזה ודרשו מפסוק זה שגדול סמיכת גאולה לתפלה. ולפי שדהע"ה אמר אותו הפסוק אחר י"ח מזמורים. לכך קבעוהו רז"ל ג"כ אחר י"ח ברכות. דיבר והאריך בזה מהו ענין גאולה ומהו ענין תפלה ואמר כי הכל נכלל ונשלם בתפלה. וסיום התפלה הוא בשלום. כי שלום הוא כולל כל ענייני זה העולם וכל ההשפעות וכל התורה כולה שלום. שנאמר דרכיה דרכי נועם. נועם הוא למעלה מהעולם. וכל נתיבותיה שלום. כי הסיום הוא בשלום. ומשם בא ההשפעה לזה העולם. וקודם התפלה הוא בחינת צורי וגואלי כמבואר בגמרא. רק משום שדהע"ה אמר את הפסוק הנ"ל אחר י"ח מזמורים לכך קבעוהו ג"כ אחר התפלה מחמת ששם הוא סיום הכל ומסיים בשלום כנ"ל:

והתחיל. בפנחס נאמר הנני נותן לו את בריתי שלום כי הצדיק הקדוש ונקי בעניינים אלו ומקנא קנאת י"י ע"ז הענין ניתן לו בחינת השלום וכל ההשפעות הם על ידו כנ"ל. וז"ש השיב את חמת"י מעל ב"י וכו'. השיב תיבת חמת"י. פירוש כי אותיות חמת"י הוא חתמ"י וד"ל. ובמה בקנאו את קנאתי. כי מדת החסד העליון נתעורר ע"י קנאה כזה והוא איש החסד. וז"ש פנחס ביו"ד. פנ"י ח"ס. כי מדת החסד נתעורר על ידו כי במקום שיש דין למטה אין דין למעלה. ואמר בשם אביו זצוק"ל משוך חסדך ליודעיך אל קנא ונוקם. כי חסד א"ל הוא ע"י קנא ונוקם וזהו שמחם בבנין שלם כי בדי"ן הוא שיטול שכרו היינו ע"י מדה"ד ומדת קנא ונוקם נטל שכרו ומהו שכרו פנחס הוא אלי' ולכן שמחם בבנין שלם. וזהו פנחס פנ"י ח"ס בן אלעזר. א"ל הוא בחינת חס"ד בן אהרן הכהן. שהוא איש החסד כידוע. וזהו שפירש"י שהיו השבטים מבזים אותו הראיתם בן פוטי וכו' בא הכתוב ויחסו אחר אהרן. ולכאורה תמוה ומי לא ידע יחוסו. אלא הכל כנ"ל. והיא היתה כוב"י בת צו"ר. שכוזבה בבחינת צו"ר כמבואר. וסיים הכלל הוא שצריך כל או"א להיות נשמר מאוד בזה הענין ולהיות קנא ונוקם ע"ז. ועי"ז יתעורר חסד עליון וכל השפעות טובות אכי"ר:

צו את ב"י ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאישי כו' איתא במדרש. זש"ה שדי לא מצאנוהו שגיא כ"ח לא מצינו כחו וגבורתו של הקב"ח לבא בטרחות על ישראל וכששמע משה כך התחיל משבח ואומר אשרי העם שככ"ה לו. אשרי שאל יעקב בעזרו: עכ"ל

ונוכל לומר. תשמרו להקריב לי במועדו. בזמנו ועם זמנו. כמאמר הגמרא לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואח"כ יתפלל. ולכאורה היה לו לומר לעולם יספר ומאי קאמר יסדר. ויכול להיות. כי איך באפשרי לומר שבחים להקב"ה אשר הוא גבוה מעל גבוה שומר עד אין שיעור וסוף. והאיך יכול האדם השפל לספר שבחו. אך כמו שהקב"ה כביכו"ל צמצם והשתלשל מאורו יתברך מעולם העליון ועד עולם התחתון. כמ"ש ומפליא לעשות שקושר דבר רוחני עם דבר גשמי. כמו כן צריך כ"א לפי כחו להתעורר מתתא לעילא ולעלות מדרגא לדרגא עד שיקשר עצמו בהקב"ה. ובזה יכול להשפיע כ"ט על ישראל. לכך אמרו שיסדר שיעשה כסדר בתחילה צ"ל סור מרע בתכליתו. ואח"כ ועשה טוב בדרגא ולעלות כסדר מדרגא לדרגא. וזהו הכל ע"י התקשרות צדיקים כי בלא התקשרות צדיקים אין אדם יכול לעשות כלום. לכך כשאמר לו הקב"ה למשה עלה אל הר העברים א"ל משה א"כ שהגיע זמני יפקוד י"י אלקי הרוחו"ת לכל בש"ר דייקא. שקושר דבר רוחני בדבר גשמי. איש על העדה אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם שמתחילה הוא עצמו יצא מכל דבר גשמיות ואח"כ יוכל לבא לפניהם. היינו להשפיע להם כל טוב. ואחר אשר יתקן א"ע בכל הנ"ל אזי יהי' לו כח אשר יוציאם ואשר יביאם. שיקשר כלל ישראל שיוכלו לבא למדרגתו. והשיב לו הקב"ה קח לך את יהושע כו' וסמכת את ידך עליו וגו' ונתת מהודך עליו. ופירש המדרש ולא כל הודך. כי פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה. כי כשם שהחמה מאיר תמיד

ללבנה והלבנה מקבלת תמיד הארה מהחמה כן מאיר תמיד משה ביהושע. וכל הצדיקים העתידים להיות תמיד יהיו מקבלים הארה ממשה כי אתפשטותא דמשה בכל דור ודור לכך הראה הקב"ה למשה דור דור ודורשיו. וכן יעקב נקרא בריח התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה. ולכך ראה את הסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה כי הוא מקשר ומייחד את ישראל לאביהם שבשמים. ולכך נקרא תפארת. וזהו ג"כ מעשה הקרבנות לייחד ולקשר את עוה"ז השפל להקב"ה. וזהו אשה ריח ניחוח לי"י שאמרתי ונעשה רצוני. כי רצו"ן הוא אותיות צנו"ר. ולכך כשראה משה שני כבשים הרומזים ליעקב ולמשה. אמר אשרי העם שככ"ה לו גימטריא מש"ה. ואשרי שאל יעק"ב בעזר"ו:

את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים. איתא במדרש. זש"ה שערך כעדר העזים שגלשו מהר גלעד כו' כחוט השני שפתותיך כו' שערך כעדר העזים אלו האומות שגלשתם מהר סיני. ובמה בקרבנות. תינח בזמן שבית המקדש קיים. אבל עכשיו שאין בית המקדש קיים. כחוט השני שפתותיך. רחישת שפתותיך ערבים עלי כקרבנות:

ונוכל לומר. את קרבני. את קריבות שלי. לחמי. לחם שלי. לאישי לאש שלי. ריח ניחוחי כפירש"י שאמרתי ונעשה רצוני. ואמר שמעתי מא"א אדומו"ר זצוק"ל. שאמרתי. זהו אמירה. ונעשה. זה עשיה. ואח"כ רצוני. הוא הרצו"ן. כי אמירת השי"ת קודם לכל. ואח"כ עשיית האדם. ואח"כ עולה להרצון העליון. כי עיקר הקרבן הוא קריבת וייחוד הדברים הגשמיים התחתונים להעלותם ולייחדם להרצון העליון ב"ה וב"ש. ובזמן שבית המקדש היה קיים היה תמיד של שחר מכפר על עבירות של הלילה. ותמיד של בין הערביים מכפר על עבירות של יום והיו מגינים ומנקים מכל עון ולכלוכים. ועכשיו רחישת שפתים ערבים עלי כקרבנות. כי אמירת הקרבנות בוקר וערב הוא מנקה ומטהר כמאמר הזוה"ק מדכי גרמיה בקורבנין. ומדכי הוא ל' זיכוך ונקיון. ול' דכדוכ"ה שצריך לשבר לבו בעת אמירתם ולשוב לי"י. וזהו את קרבני לחמי לאישי כי העיקר הוא בחינת אש וחמימות בשעת אמירת הקרבנות והקטורת. ובזה מעלה הכל להרצון. כי כל היסודות יורדים למטה רק יסוד האש עולה למעלה. וזהו כחוט השני. כי החוט הוא בחינת התקשרות. כחוט הקשור למעלה להמשיך הכל מלמעלה למטה. ומלמטה למעלה. ובמה בבחינת אש כנ"ל. כי דחילו ורחימו הם כנפים. ומצוה בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא:

תשמרו להקריב לי במועדו. ועם מועדי. ומהו מועדי את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני כו' כי צריך להשלים אלו השני זמנים ולקשר הכל. וז"ש עולת תמיד העשויה בהר סיני כי מסתמא עולת הר סיני על צד השלימות והרצון היה. ואמר כבשים. ע"ד דאיתא במדרש פלוגתא ח"א כובש עון כו'. וח"א נושא עון כו' וח"א כבן שנה. וזהו כבשים בני שנה. וזהו כחוט השני. ע"ד שנאמר אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. וזה כוונת המדרש שגלשתם מהר סיני כי ע"י הקרבנות והקטורת נופל הרע ומתכפרים החטאים ואין להם שום אחיזה. ואחר שמתטהר בסור מרע אח"כ זוכה להתקשר למעלה ולהשפיע למטה כחוט השני כנ"ל:

למה קורין עפ"י רוב פרשת פנחס בתוך השלשה שבועות יכול להיות משום דאיתא במדרש.

כי בכל חודש יש רגל לבד בשלשה חדשים. תמוז. אב. אלול. ולכך נתן הקב"ה בחודש תשרי שלש רגלים. ר"ה. יוה"כ. סוכות. אמר לכל אני פורע ולעצמי איני פורע. הה"ד ביום השמיני עצרת. ע"כ ל' המדרש:

אמר כי הרגלים הם נגד המדות ונגד האבות. פסח הוא נגד בחינת יצחק כי בפסח נולד יצחק. שבועות הוא נגד בחינת יעקב. סוכות הוא בחינת חסד לאברהם נגד בחינת אברהם. ובאלו השלשה שבועות שייך בחינת שלש ראשונות. חכמה. בינה. דעת. ואלו הג' ראשונות הם למעלה מהעולם והזמן. ואין העולם יכול לסובלם לכך הם בהסתר באלו השלשה שבועות ואי"ה לעתיד יתגלו ויהיו רגלים גדולים. וסיים כי לכן קורין תמיד עפ"י רוב פ' פנחס בתוך הג' שבועות כי יש בו פ' המועדות וד"ל. וסיים מה יפו הדיבורים בברכת ר"ח. ר"ח מנחם אב ביום הששי. אז היה ר"ח ביום וא"ו. ופי' הרב. שהקב"ה אב הרחמן יתנחם באלף הששי ע"י גאולת ישראל ויתחדש הראש שלהם שהוא משיח ויעבור מלכם לפניהם וי"י בראשם: